

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: M. A. S.**, zastoupen Mgr. Milanem Schubertem, advokátem, se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2006, č. j. OAM - 765/VL - 10 - 04 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 1. 2007, č. j. 60 Az 76/2006 - 29,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Milanu Schubertovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 5712 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž stěžovateli zamítl žádost o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť tvrdí, že krajský soud v napadeném rozsudku nesprávně posoudil právní otázku azylové relevance stěžovateli uváděných důvodů z hlediska ustanovení § 12 zákona o azylu. Konkrétně stěžovatel uvedl, že pochází z chudých vrstev, jeho otec je povoláním mechanik a matka je ženou v domácnosti. On jako student je prozatím bez zaměstnání. Naproti tomu přítelkyně stěžovatele je z bohaté rodiny. Nedemokratické smýšlení společnosti charakterizované neúctou k základním lidským právům a jejich nedodržováním pak podle stěžovatele nepřipouští, aby spolu udržovali milenecký a natož pak manželský vztah muž a žena z rozdílných sociálních skupin. Dále stěžovatel tvrdí,

že toto společenské smýšlení je podporováno státními orgány, které umožňují svým příslušníkům zneužívat pravomoci. Oběti takového zneužití pravomoci se stal právě stěžovatel, který byl otcem své přítelkyně, důstojníkem policie, pro příslušnost k jiné sociální skupině omezován na svobodu, byl mučen a bylo mu vyhrožováno smrtí pro případ, že se svého vztahu nevzdá. Stěžovatel namítá, že neměl možnost obrátit se na státní orgány s žádostí o pomoc, protože útočník byl sám příslušníkem státního orgánu, a daný případ proto nelze podle jeho názoru považovat za soukromý incident stěžovatele s otcem jeho přítelkyně.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatel sám žádné důvody, proč by jeho kasační stížnost měla být přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., neuvádí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a namítá, že rozsudek krajského soudu je nezákonný pro nesprávné posouzení výše nastíněné otázky výkladu ustanovení § 12 zákon o azylu. K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud musí nejprve poukázat na to, že celá skutková konstrukce kasačního důvodu, jak byla Nejvyššímu správnímu soudu předložena (tj. poukaz na to, že morganatické

sňatky jsou v Libyi obecně společensky zapovězeny, přičemž pronásledování osob vstupujících do takových svazků se děje s tichým souhlasem státu), je zjevně skutkovou novotou ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., k níž Nejvyšší správní soud nemůže nikterak přihlídnout. Stěžovatel jak v řízení před správním orgánem, tak v žalobním řízení před krajským soudem totiž líčil svůj konflikt s otcem přítelkyně jako konflikt osobní (dokonce v žalobě označil otce přítelkyně za psychicky nemocného). Žádné obecné závěry toho typu, že by šlo o typickou ukázkou celospolečenského nastavení, natož pak aktivní politiku státu či alespoň státu přičitatelné selhání, ve stěžovatelových předchozích podáních Nejvyšší správní soud neshledal. Proto neshledává důvod, proč by měl na stěžovatelův případ pohlížet jinak než na soukromý konflikt, v němž útočník na stěžovatelovu osobní a osobnostní integritu zneužil svého postavení policisty.

V tomto kontextu může Nejvyšší správní soud pak pouze podotknout, že otázkou azylové relevance udávaného pronásledování soukromými osobami se zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. Za všechny je třeba zejména jmenovat rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, či ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48 (www.nssoud.cz), které konstatovaly, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zejména je možné odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/94 - 25, s nímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a neshledává důvody, proč jeho závěry měnit, který konstatoval, že je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrozumnější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících (dnes § 2 odst. 5 zákona o azylu) ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované.

Co se týče efektivity zásahu státní moci proti ústrkům ze strany soukromých osob, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry učiněné např. v rozsudku ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Azs 14/2003 - 48, z něhož vyplývá, že tvrzení o zkorumpovanosti a neschopnosti policie ochránit žadatele o azyl před soukromými osobami páchajícími bezpráví nemůže jako azylový důvod obstát, pokud se žadatel o azyl ani nepokusil na tyto orgány se svými potížemi obrátit.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2007, č. j. 60 Az 76/2006 - 58, byl stěžovateli ustanoven zástupcem pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Milan Schubert. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal za dva úkony právní služby podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, částku 4800 Kč včetně režijního paušálu podle § 13 téže vyhlášky. Tuto odměnu zvýšil podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku daně z přidané hodnoty, kterou je ustanovený zástupce povinen odvést, tedy o částku 912 Kč. Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částku 5712 Kč. Pro vyplacení částky stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu